

АНТОНИ КЕМПИНСКИ.

ЦИТАТИ, АФОРИЗМИ И РАЗМИСЛИ

Човек, който има смелостта да поеме отговорност за себе си, обикновено остарява по-бързо от този, който прехвърля тази отговорност на околните.

Зрелият човек няма нужда да търси самоутвърждаване в околната среда.

Когато бъдещето ни плаши, ние се оттегляме в миналото си.

Сексуалният акт може да бъде категоризиран като експлозивна реакция.

Едно от основните човешки преживявания е способността за избор.

Когато целта е безкрайна, и пътят към нея не може да бъде ясно очертан.

Понякога е по-лесно да се предскаже съдбата на цяло общество, отколкото на отделен човек.

Болката е най-добрата проверка на реалността

Човекът не може да бъде емоционално безразличен като част от машина; той трябва да обича и мрази, да бъде обичан и мразен.

Липсата на топлина в детството често е причина за потъмняване на цветовете на света. Светът не е добър.

Обонятелните стимули са решаващи сигнали в сексуалния подбор.

Денят – царството на разума и реалността, нощта – царството на тайнствените сили, дивите страсти, екстаза, замайването и паническият страх.

Хората, в чиито житейски истории има пропуски в игровата връзка с околната среда в детството и ранното юношество, обикновено изпитват големи трудности при създаването на сексуални връзки.

Безсънната нощ е мъчителна, най-вече защото наистина искате да заспите.

Човек, който е преживял почти всички нещастия в живота си, сега може само да се усмихва.

Решението изисква нечувани усилия

Човек, който е по-нисък от околните, обикновено е изправен, а по-високият е наведен.

Сянката на старото семейство отделя партньорите един от друг.

Човекът като цяло е по-устойчив на неблагоприятни условия на околната среда от животните, но въпреки това прекомерната гъстота може да повлияе на психическото и физическото му здраве.

За хармонията в брака е по-добре, когато съвместимостта се отнася до по-повърхностните черти, а разминаването – до по-дълбоките.

Не само заобикалящият свят е загадка за човека, но и той самият е загадка за себе си. И от тези две загадки последната изглежда помъчителна.

Детето гледа нагоре към възрастните, което води до преувеличена представа за тях.

Човек никога не знае какъв е в действителност, той сам променя мнението си за себе си, веднъж се обича, а веднъж се мрази.

Одобрението на средата понякога се превръща в по-голямо удоволствие от по-първичното биологично удоволствие.

Въпреки че човек често се оплаква от работата, той не може да мине без нея.

Детето, което ляга да спи, не иска да прекъсне контакта си с реалността, държи ръката на майка си или баща си, а когато те не са там, прегръща плюшеното си мече до себе си.

Човек е на толкова години, на колкото се чувства.

Алкохолът намалява мъките, свързани с въпросите за самооценката.

Денят, в който човек е имал много преживявания, е по-дълъг от деня, в който нищо не се е променило.

Докато времето и пространството пред нас се свиват, те се разширяват зад нас. Така човек се придвижва напред във времето и пространството.

Границата между съзнателното и несъзнателното състояние не е рязка.

Характерно за живота е бързането към бъдещето.

Децата често намират по-лесно общ език с бабите и дядовците си, отколкото с родителите си.

Агресията върви заедно със страха.

Старостта – това е есента на живота; тя би трябвало да е плодотворен период, но човек рядко усеща, че животът му е бил плодотворен.

За да поддържате престижа на властта, трябва да се държите на безопасно разстояние от поданиците си.

Много е лесно да се окажете извън кръга на нормалните хора.

Детето разпознава по-рано психическото състояние на майка си отколкото заобикалящите я предмети.

Понякога имаш чувството, че животните, особено младите, са като учени, които няма да се успокоят, докато не изследват това, което ги интересува.

Ако животът беше рай, човек би могъл да мине без страх и болка.

Човек не може да живее като животните само в конкретно отношение, но и не може да живее само в абстрактно отношение.

Животът не може да се приема твърде сериозно, защото тогава става непоносим, но не може и просто да се играе, защото всяка игра накрая се превръща в скука.

Абсолютната човешка свобода би завършила с хаос.

Променлив е външният свят, а неизменна е собствената система.

Стремещът към свобода е голяма човешка сила.

Агресията се свързва с автоагресия.

Човек трябва да се стреми към нещо; когато постигне целта си, обикновено изпитва безпокойство, празнота.

Родният дом обикновено е мястото, където човек се освобождава от травмите, натрупани през деня. Това е място за пречистване, където човек може да си позволи повече, отколкото извън дома.

Нито насън, нито в будно състояние се съмняваме в реалността на собствените си преживявания.

Личностите на партньорите се поляризират във взаимно допълваща се посока

Не е известно кога приключва процесът на съзряване при човека; има хора, които твърдят, че това става едва със смъртта.

Ако това, което правя, няма смисъл, значи и аз самият нямам смисъл.

Не мисля, че има човек, който понякога да не иска да бъде някой друг, да промени ролята си в живота, да избяга от това, което е.

След като се преодолее собствената съпротива и тази на околните, се усеща „вкусът на живота”.

Не можете да изрежете миналото си, както се изрязва провален кадър от филм.

Всеки има нещо от ангела и дявола едновременно.

Страхът от старостта и смъртта се е превърнал в мания за хората от техническата цивилизация.

Заплахата от смърт променя времевата перспектива на човешкия живот.

Бащата се явява в очите на детето като абсолютен владетел и абсолютен съдия.

Хората обикновено понасят лошо своите двойници, асе сближават чрез контраста.

Природата винаги е по-мъдра от човешките идеи.

Конфликтът, който се крие в самата структура на семейната група, се дължи на факта, че младите искат да излязат от нея, а старите искат да ги задържат в нея.

Всеки човек е загадка за себе си, както и за другия; вероятно човек винаги се е питал: „Кой съм аз?“, „Кой е човекът?“.

Нашето минало дава облик на нашето бъдеще.

Неспособен да постигне целта, човек отрича нейното съществуване.

Като цяло старите хора отблъскват перспективата за смъртта и края на всичко и се държат така, сякаш имат още дълъг живот пред себе си.

Влюбените търсят истината за чувствата си в своите очи.

Чувството за заплаха на собственото жизнено пространство предизвиква агресивни чувства.

Хората, които приемат старостта си, без да правят от нея проблем, са по-млади от тези, които искат да запазят младостта си на всяка цена.

Всяко решение намалява броя на съществуващите възможности.

Обикновено не осъзнаваме напълно от колко много хора е зависим един обикновен ден в живота ни и какъв е рискът от прекъсване на веригата на взаимните услуги.

Всяка жива система създава своя ред за сметка на реда в заобикалящата я среда.

Младостта е преситена с бъдещето, зрелостта – с настоящето, а старостта – с миналото.

На всеки се случва да решава съдбата на друг човек.

Въпросът е вечен: дали да изобразим човека под формата на статуя, изработена от твърд и труден за разрушаване материал, или под формата на пара, която променя формата и плътността си, или на тръстика, която се поклаща от вятъра.

По-лесно е властен човек да живее с покорен, отколкото двама властни хора да живеят един с друг, човек, който жадува за

доказателство за обич, с някой, който може да го даде, отколкото двама жадни хора да живеят заедно.

Цветът на нашия свят произлиза от отношението към майката, а формата му – от отношението към бащата.

Всяка среда е едновременно добра и лоша.

Съществува обаче един въпрос, на който няма отговор, а именно: „Какво е смъртта?“.

Патологията започва, когато пропастта между бъдещето и миналото е толкова голяма, че човек не е в състояние да я преодолее.

Ядрото на живота е телесно.

Процесът на съзряване е едновременно и процес на стареене.

Вързаното куче е лошо куче, а робът винаги е опасен.

Законът за запазване на вида сближава индивидите, а законът за запазване на собствения живот отдалечава индивидите един от друг.

Не можеш да докажеш логически, че нещо е красиво, просто трябва да го почувстваш.

Когато се опитваме да поставим психиатрична диагноза за следващите няколко десетилетия, можем с голяма степен на вероятност да предположим, че основните човешки проблеми няма

да се променят; те ще останат такива, каквито са били преди стотици и хиляди години.

Най-много конфликти със социалната среда възникват на фона на властта и осъждането.

Старите хора казваха, че на Господ старостта не му се е отдала.

Не знаем какво е животът.

Говори се за егоизма и деспотизма на възрастните хора, но от друга страна, любовта рядко е толкова безкористна и покорна, колкото е при тях.

Не винаги човекът с високо обществено положение е този, от когото обществото наистина се нуждае.

Основното емоционално решение по отношение на друго човешко същество е решението да се приближим или отдалечим.

Още в древността се е обръщало внимание на близостта между гениите и психично болните.

Ако семейните групи са разпространени в животинския свят, те обикновено са по-сплотени от човешките.

Всяка жива система живее за сметка на заобикалящата я среда.

Напредъкът започва от играта.

Човек никога не израства от детските си години дотолкова, че да не търси подкрепа и доброта в социалната си среда.

Можете да поробите друго човешко същество, да го потъпчете, да го унищожите, но не можете да го контролирате, не можете да го управлявате така, както управлявате предмети от неживата природа.

Колкото по-голям е вътрешният срив у човека, усещането за собствена слабост, несигурност и страх, толкова по-голям е копнежът за нещо, което да го сплоти, да му вдъхне увереност и самочувствие.

Като преподава различни форми на взаимодействие с околната среда, играта също така учи хората да преодоляват собствените си страхове.

Растението, животното или човекът си остават същите, въпреки че нито един атом в тялото им не е останал същият за сравнително кратък период от време.

Бъдещето поражда тревога, но и любопитство.

Животът не се вписва дори в най-добрите и най-умните норми.

Животните са „по-морални” от хората, защото обикновено не убиват и не измъчват заради самото измъчване и убиване, но и не създават

култура, защото не са способни да създават заради самото създаване.

Само човекът може да се издигне над законите на природата, да се откъсне от конкретността на живота и дори да избере собствената си смърт.

Това, което е истински човешко в човека, е с много пресен произход в историята на милиони години еволюция.

Годината на детето е различна от годината живот на зрелия или възрастния човек.

Растенията са „по-хуманни”, защото нямат нужда да убиват, за да живеят.

Бъдещето е хаотично и несигурно, защото хаосът и несигурността са в самия човек.

Там, където има решетки и окови, с голяма степен на вероятност може да се предположи, че става въпрос за човешки следи.

Сред европейските народи поляците са причислявани към истеричните.

Животът се състои от постоянна пулсация, от колебание между състояние на насищане и недостатъчност.

Грижите и ласките се появяват само при висшите животински видове.

Психиатърът търси отговор на въпроса какъв е човекът в действителност, какво се крие под маската на неговите мимики, жестове и думи.

Домашните животни, които са близо до своя стопанин, понякога са първите живи същества около него, които забелязват необичайното му поведение и обикновено реагират със страх.

Винаги трябва да платите „фрицове”¹, когато влизате в нова социална група.

Вкусът на живота е именно способността да се преживява.

Със съзряването на чувствата нуждата от даване се увеличава.

В конфликтни ситуации, а още по-ясно в гранични ситуации, когато човек е изправен пред смъртта, той разкрива истинската си йерархия на ценностите.

Никое животно не може да издържи на това, на което е способен човекът.

Винаги този, който преследва, е по-силен от този, който бяга.

¹ 1. в разговорния език: „загуба, понесена поради допуснатата грешка” // 2. Разговорно: „приобщаване на новодошъл към група колеги”.

Само човекът разрушава, заради самото разрушаване, и създава, заради самото създаване.

Бъдещето винаги е потенциално, а настоящето и миналото - реални.

Играейки, детето преживява за първи път в живота си радостта на твореца и владетеля.

За да живееш, животът трябва да се обича.

Удоволствието не може да трае дълго.

Напълно различно човек вижда себе си в състояние на тъга и когато е весел.

В момента на решението бъдещето се превръща в минало.

През целия си живот човек се учи на изкуството на резигнация.

По-голяма радост е да се достигне планински връх след интензивно изкачване в продължение на няколко часа, отколкото след няколкоминутно пътуване с кабинков лифт.

Осъзнаването на живота е свързано с осъзнаването на смъртта.

Забавлението чрез третиране на реалността "като че ли" е най-добрата подготовка за реални ситуации.

Изглежда, че съществува някакъв естествен морал на природата, който също така не е позволено на човека да нарушава.

Природният свят е свят на силни чувства, а техническият свят е безчувствен, студен.

Източник: <https://www.programva.com/pl/cytaty-sentencje-przyslowia-aforyzmy/Antoni-Kepi%5%84ski>

**Превод от полски:
проф. д-р Божидар Ивков**